

Mitjans | | Actualitzat el 20/11/2019 a les 17:00

Arseni Corsellas, memòria d'una veu

«Encara que hagués superat ja de llarg la vuitantena n'estic segur que doblar Eastwood per primera i última vegada va ser un repte per a ell»

L'actor de doblatge, mort als vuitanta-sis anys Arseni Corsellas | ND

La memòria, quan està sana, no s'acaba mai. La memòria són les coses que ens han passat, les que ens han marcat, les que ens han impressionat. Però també les que han passat de llarg i les que com que hi ha sigut sempre no ens hem fixat amb com n'eren de boniques.

Les veus formen part de la memòria. Les veus que segurament escoltàvem d'esma, sense parar esment, pensant -segurament amb raó- que embrutaven la feina dels actors. Les veus dels dobladors. A ells els agrada que els anomenin "actors de doblatge" i tenen raó. La seva professió consisteix a actuar, és una creació, a la seva manera interpreten, injecten vida. Fa pocs dies ens ha deixat un dels més insignes actors de doblatge de casa nostra. El gran Arseni Corsellas ha abandonat aquest món a l'edat dels vuitanta-sis anys i amb una carrera extraordinària.

Són centenars les pel·lícules, sèries de televisió i anuncis als qui ha deixat la seva veu al llarg de més de seixanta anys de trajectòria. Tothom el recorda per haver sigut el JR de *Dallas*. I no m'estranya. Quanta gent devia veure Dallas cada diumenge a la nit a TV3? Quants centenars de milers? Aquella veu profunda i greu al servei d'un personatge carismàtic i cínic, un home sense escrúpols que cada setmana entrava sense trucar a la sala d'estar de casa nostra.

Nick Nolte a 'A el cabo del miedo'

I l'eterna pregunta: a un cinèfil amant de la versió original subtitulada pot agradar-li el doblatge? Doncs les dues coses, encara que semblin contraposades, una estranya paradoxa, són possibles. Hi ha coses del cor per les quals la raó no té resposta. Aquesta és una d'elles. Qualsevol producció audiovisual, per a copsar tot el seu sentit i matisos, ha de ser degustada en la seva versió original. No hi ha discussió possible sobre això.

Però és clar, què fem amb tot el patrimoni consumit al llarg de la nostra vida? Aquelles pel·lícules que vèiem a la tele o en VHS, aquell cinema de tarda de dissabte i de diumenge, aquelles ràtzies al videoclub... Tot això és cinema doblat. Són veus coincidents, actors amb la mateixa veu, personatges que se'ns queden a dins amb aquella veu i aquella dicció i no en cap altra.

Corsellas va ser la veu habitual de Sean Connery, Burt Lancaster, Richard Burton, Christopher i Nick Nolte. També va sovintejar Charlton Heston, Rock Hudson, Marcello Mastroianni, Robert Shaw... Hi ha uns quants dels seus doblatges que els tinc incrustats a la memòria i no s'esborraran mai.

Fotograma de la pel·lícula 'El doctor Zhivago'

El Robert Preston de *Víctor o Victòria*, encisador, ocurrent, irònic, loquaç, un treball colossal i un doblatge perfecte. El Doctor Zhivago d'Omar Sharif, pura història del cinema. El Doyle Lonnegan de Robert Shaw a *El cop*, un dolent memorable. El Guillem de Baskerville de Sean Connery a *El nom de la rosa*, sobren les paraules. I el Clint Eastwood de *Mula*.

A Eastwood sempre, com aquell qui diu tota la vida, el va doblar el gran Constantino Romero però per a aquest darrer treball ja no va ser possible. Arseni va assumir el repte. Sí, encara que hagués superat ja de llarg la vuitantena n'estic segur que doblar Eastwood per primera i última vegada va ser un repte per a ell.

Tothom el recorda per aquella frase: "Sue Ellen estàs feta un bon pendó". Estava content que així fos. Aquella veu, aquell to, aquella personalitat desbordant.